

Sygn. akt II Ka 18/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 marca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSO Anna Łaszczych

Sędziowie: SSO Jerzy Pałka

SSO Artur Bobiński (spr.)

Protokolant : Anna Nierubiec

przy udziale Prokuratora Prok. Okr. Andrzeja Ołdakowskiego

po rozpoznaniu w dniu 8 marca 2016 r.

w sprawie **K. G. (1)** oskarżonego z art. 177§2 i in. kk.

apelacji prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Wyszkanie

z dnia 27 października 2015 r. sygn. akt. II K 303/15

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. koszty postępowania przed sądem odwoławczym przejmuje na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt: II Ka 18/16

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 27 października 2015r. w sprawie IIK 303/15 Sąd Rejonowy w Wyszkanie uznał oskarżonego K. G. (1) za winnego dokonania czynu z art. 177§2 kk w z. z art. 244 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 4§1 kk i za to na podstawie art. 177§2 kk w zw. z art. 11§2 kk skazał go i wymierzył mu karę 1 rok i 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawiesił na okres 3 lat próby. Orzekł wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 5.000 zł oraz obciążył opłatą i wydatkami.

Apelację od tego wyroku na niekorzyść oskarżonego w części dotyczącej orzeczenia o karze wywiódł Prokurator Rejonowy w Wyszkanie. Zarzucił niesłuszne niezastosowanie wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres roku wobec niedostatecznego uwzględnienia okoliczności popełnienia czynu, wysokiego stopnia winy oskarżonego i stopnia społecznej szkodliwości czynu, a nadto wskazań dyrektywy prewencji indywidualnej i potrzeb w środka karnego postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych nie wymagała też prewencja indywidualna.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja prokuratora nie zasługiwała na uwzględnienie.

Na wstępie wskazać należy, że wobec oskarżonego K. G. (1) nie zachodził przypadek obligatoryjnego orzeczenia środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. Należało zatem rozważyć, czy z okoliczności sprawy wynikała konieczność orzeczenia tego środka. Zdaniem Sądu Okręgowego na potrzebę orzeczenia fakultatywnego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych określonego rodzaju, o którym mowa w art. 42§1 kk. wskazuje przede wszystkim umyślne naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym. W sytuacji gdy do wypadku dochodzi w wyniku nieumyślnego naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym potrzebę orzeczenia tego środka determinuje ilość i rodzaj naruszonych zasad.

Skarżący nie wykazał w sposób wystarczający by z okoliczności przedmiotowych i podmiotowych sprawy wynikała potrzeba orzeczenia wobec oskarżonego środka karnego w postaci orzeczenia zakazu prowadzenia wszelkich rodzajów pojazdów mechanicznych i to we wszystkich sferach ruchu, zarówno w ruchu lądowym, wodnym jak i powietrznym. Sąd Okręgowy podziela pogląd prawny wyrażony w poniższym judykacie opublikowanym w lex:

III KK 461/13 wyrok SN 2014-03-20

Orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów a konieczność zachowania związku między zakresem orzeganego zakazu a rodzajem pojazdu, którym poruszał się sprawca.

LEX nr 1455439

Konieczność jest zachowanie związku między zakresem orzeganego zakazu a rodzajem pojazdu, jakim poruszał się sprawca. W zakres orzeczenia o zakazie prowadzenia pojazdów mechanicznych, w pierwszej kolejności, powinno wchodzić uprawnienie do prowadzenia pojazdu tego rodzaju, którym sprawca dopuścił się przestępstwa. Orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych innego rodzaju niż ten, do którego należał pojazd prowadzony przez sprawcę, pozostaje w oczywistej sprzeczności z istotą tego zakazu i stanowi rażącą obrazę przepisu art. 42 k.k.

Odnosząc powyższy pogląd do niniejszej sprawy wskazać należy, że w niniejszej sprawie ewentualnie można by rozważać potrzebę orzeczenia wobec oskarżonego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym, do których kierowania uprawnia prawo jazdy kategorii B.

Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy wykazał, że takiej potrzeby nie było. Sąd Rejonowy wykazał, że nie uzasadniała tego ani forma i stopień winy oskarżonego ani stopień społecznej szkodliwości czynu. Skarżący jedynie formalnie wykazał, że w jego ocenie w sprawie niniejszej zachodził „wysoki stopień winy oskarżonego”.

Sąd Rejonowy trafnie ustalił, że naruszenie przez oskarżonego zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym miało charakter nieumyślny, czego skarżący nie kwestionował. Oskarżony naruszył tylko jedną zasadę bezpieczeństwa w ruch w drogowym, która pozostawała w związku przyczynowym z wypadkiem. Naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym sprowadzało się do niezachowania należytej ostrożności przy wykonywaniu manewru zawracania. Sąd okręgowy podziela poniższy pogląd prawny:

II AKa 250/12 wyrok s.apel. 2012-07-26

w Katowicach

LEX nr 1217688...

Przesłanką orzeczenia zakazu prowadzenia pojazdów wobec sprawcy przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji nie jest samo naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu, gdyż zaistnienie okoliczności należących do znamion przestępstwa nie może być wystarczającą podstawą orzeczenia środka karnego. To z zachowania sprawcy powinien wynikać wniosek, że lekceważy on zasady ostrożności i bezpieczeństwo innych uczestników ruchu, przez co stwarza zagrożenie w komunikacji.

Odnosząc ten pogląd do okoliczności sprawy wskazać należy, że do wypadku doszło w wyniku niezachowania szczególnej ostrożności przy wykonywaniu manewru zawracania. Innego niebezpiecznego zachowania oskarżonemu nie przypisano. Gdyby oskarżony tą szczególną ostrożność zachował do wypadku by nie doszło. Przy wykonywaniu tego manewru z zachowania oskarżonego nie wynikało, że lekcewał on zasady ostrożności i w sposób umyślny stwarzał zagrożenie dla innych uczestników ruchu drogowego.

Faktem jest, na co zwracał uwagę prokurator, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego przez Sąd Rejonowy w Wołominie w sprawie IIW 407/14. Wskazać należy, że naruszenie tego zakazu bezpośrednio nie pozostawało w związku przyczynowo skutkowym z wypadkiem. Orzeczone zaś zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w wymiarze 11 miesięcy od dnia 3 czerwca 2014r. oskarżony wykonywał przez ponad 8 miesięcy. Pokrzywdzonym w wypadku była osoba bliska oskarżonemu, która nie ma w związku z wypadkiem wobec oskarżonego roszczeń.

Orzeczenia środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych nie wymagała też prewencja indywidualna. Oskarżony ma świadomość naganności swojego czynu, czego wyrazem jest jego postawa w toku postępowania przygotowawczego i rozprawy. Jego postawa ewoluowała od przyznawania się jedynie do uczestnictwa w wypadku, do uznania swojej winy. Refleksja oskarżonego jakiej dokonał od daty zdarzenia do rozprawy spowodowała, że przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wnioskował o określoną karę. Wystarczające dla osiągnięcia celu jakim jest prewencja indywidualna, będąc przyjęte przez Sąd Rejonowy rozwiązania penalne w postaci kary pozbawienia wolności orzeczonej zdecydowanie powyżej minimalnego ustawowego progu zagrożenia z dość długim, a w obecnie obowiązującym stanie prawnym najdłuższym ustawowym okresem próby i wysokim jak na sytuację majątkową oskarżonego świadczeniem pieniężnym.

Trudno zgodzić się z prokuratorem by prewencja ogólna nakazywała orzeczenie wobec oskarżonego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 roku. Sprawa niniejsza nie była nośna medialnie nawet w wymiarze lokalnym powiatu (...). Był to jeden z tysięcy wypadków, które co roku wydarzają się na polskich drogach. Ani okoliczności tego wypadku, ani skutki nie odbiegały od typowych. Skarżący nie wnioskował o podanie orzeczenia do publicznej wiadomości. Trudno zatem zgodzić się ze skarżącym, że względy prewencji ogólnej wymagają orzeczenia wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych.

Zarzuty stawiane przez prokuratora wyrokowi Sądu Rejonowego w Wyszku nie zasługiwały na uwzględnienie. Sąd Rejonowy wyważył wyrok w zakresie całokształtu przyjętych rozwiązań penalnych. Miał podstawy by uznać, że nie zachodzi potrzeba orzeczenia wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres roku. To stanowisko Sądu Rejonowego znalazło akceptację Sądu Okręgowego

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.